

Калі сказаць пра цэнтральную бібліятэку Мінскага раёна, якая знаходзіцца ў пасёлку Міханавічы, што яна адна з лепшых у вобласці, а мо, нават, і ў рэспубліцы, дык гэта, канешне, будзе праўда. Але гэта яшчэ не ўся праўда, бо тое, што вы, прыехаўшы сюды, убачыце ў гэтай бібліятэцы прыстальнага раёна, можа ўвогуле істотна змяніць ваша ўяўленне аб прафесіі бібліятэкара.

Традыцыйна лічыцца, напрыклад, што на гэтай рабоце чалавек не так ужо і загружаны, але і зарплату ён мае невялікую. Усе ж супрацоўнікі бібліятэкі не проста вельмі інтэнсіўна працуюць, а, што называецца, "укальваюць", прыхопліваючы яшчэ і свой вольны час. Тон ва ўсім гэтым задае дырэктар бібліятэкі Галіна Казловіч, сімпатычная мініяцюрна жанчына з рамантычнымі поглядамі на жыццё і — жалезным характарам.

Акрамя традыцыйнай работы з асабістым фондам і метадычнай і ўвучыцца іншымі бібліятэкарамі раёна, работнікі цэнтральнай бібліятэкі праводзяць "дом" па некалькіх мерапрыемстваў на тыдзень. Гэта — сустрэчы з цікавымі людзьмі і канцэрты, тэатралізаваныя імпрэзы з нагоды розных падзей і святаў. Пры гэтым бібліятэкары і сцэнарыі самі пішуць, і касцюмы шыюць, і выступаюць (аразумеюцца, разам з чытачамі) у якасці артыстаў.

Калі адзінаццаць гадоў таму Галіну Казловіч прызначылі дырэктарам гэтай установы, яе тут многае не здавалася. Бібліятэка тады месцілася ў аварыйным будынку, не мела памяшкання для захавання дроў — яны ляжалі проста ў дверы. Прыбыральшчыца скарылася, што не мае вадра, вешка, ачыны для мыцця падлогі і на другі ці трэці дзень сваёй працы тут Галіна Александрэўна ехала з Мінска ў Міханавічы, абвешаная ведрамі і вешкамі — каб неадкладна вырашыць хоць гэтую праблему. На станцыі сустрэўся са сваімі ж бібліятэкарамі. Яны па старой звычцы сплаліся на электрычку, пакінуўшы працоўныя месцы на гадзіну — паўтары раней часу. Выгляд дырэктаркі, а найперш тое, што яна такой парсю спаляецца на работу, ледзь не прывеў іх у шок.

—Здаецца, — успамінае Г. Казловіч, — я толькі сімвалічна тады іх пакарала. Але з гэтага часу мы сталі працаваць павольна.

Сення бібліятэка знаходзіцца ў іншым, таксама прыстасаваным будынку — былой амбулаторы Ды супрацоўніцы, дзям'якам якіх стала: калі што рабіць, дык па-сапраўднаму з любоўю, — навілі тут, здаецца, максімальна магчымым утулінасць. Вакол бібліятэкі — яблыны, сад, кусты аблішкі. Тут заўсёды было шмат кветак. А летась, у год добраўпарадкавання, зроблены яшчэ і дадатковыя клубы, альпійскія горкі, усталяваны дэкарацыйныя вазы, альтанкі.

У самай бібліятэцы таксама вельмі шмат хатніх раслін, прыгожых інтэр'еры і, здаецца, мак-

сімальна рацыянальна выкарыстаны кожны з 405 квадратных метраў агульнай плошчы. Книжны фонд дастаткова вялікі, налічвае 45 тысяч экзэмпляраў. Якасны літаратуры таксама аднаасобна. Неаднамі іным разам сюды, каб паправаць у чыталыня залу, прыязджаюць мінчане. Есць і камершыны фонд — каля 2000 экзэмпляраў. Есць пяць камп'ютараў, ксеракс. Бібліятэкарамі створаны шэраг

Бібліятэка Грамадства праводзіць анкетаванне падлеткаў і работа па рэабілітацыі сярод іх правярнуўшы Па праграме "Міласэрнасці" бібліятэка абслугоўвае інваліды дома, наладжвае ў сваіх сценах так званыя вачоркі для людзей нажылога веку, каб яны маглі і пагутарыць, і гарбаты разам піць, і нават птанчыць. Такая форма "выхаду ў свет" міханавіцкім старым пры-

ця ў такім вост "абанемце". Дзеці есць дзеці, бывае, усе там параскаюць, але бібліятэкары не адуюць, усе адно дазваляюць ім вольны доступ да кніг — хай толькі прыходзяць.

Няма ў бібліятэкараў і прывычкі адсылаць чытачоў да каталога, хай ён, вядома, есць — і ў картэжым, і ў электронным

Пра бібліятэчныя клубы па ітарэсах — размова асобная. Ужо не адан год працуе тут дзіцячы краязнаўча-экалагічны клуб "Крынічка". І якіх толькі мерапрыемстваў ён не праводзіць — экскурсіі ў лес, падрыхтоўка і вывешанне шпаконяў, самыя розныя экалагічныя і краязнаўчыя гульні і віктарыны.

Да таго экалогі ў супрацоўніку бібліятэкі і асабліва ў дырэктаркі стаўленне самае трапяткое.

—Неяк, — расказвае Г. Казловіч, — адан з мясцовых жыхароў павысіўся недалёка ад бібліятэкі дрэвы і ляду буянаў на гэтым месцы сядзібу. Пытаецца ў мяне: "Вы не ведаеце, хто гэта патазефанаву ў расніну іспецыю прыродаахоўчы? У мяне з-за гэтага былі непрыемнасці". "Чаму не ведаю, — адказваю, — я і патазефанавала. Ці ж можна вальці 100-гадовыя бярозы?"

А аднойчы убачыла ў лесе, як адурманеныя аляголем падлеткі палілі зробленую леснікамі дрэўляную скульптуру. Гэта потым палумала, што адной кідаюць наводзіць пародак было, можа, і небяспечна, а ў той момант — літаральна наляцела на іх. "Калі, — кажу — не патушыце агонь, я зараз невядома што з вамі зроблю!" Праўда, паслухаліся, патушылі.

У клубе пры бібліятэцы з назвай "Летавішч" збіраюцца маладыя самадзейныя паэты. Адна з яго ўдзельніц, 10-класніца Сося Марозава — лаўрат некалькіх рэспубліканскіх фестываляў бардзускай песні.

— Не адан-год існуе і клуб здароўя "Біруза", на пасяджэннях якога часта выступаюць спецыялісты афіцыйнай і нетрадыцыйнай медыцыны.

А вядуца для вучняў 6-7 класаў у бібліятэцы створаны яшчэ і клуб "Брудыт".

—І што, усіх вашых бібліятэкароў задавальняе гэтак шчыраваць пры невялікай зарплате? — пытаюся ў Галіну Александрэўну.

—Па-першае, — зазначае мая супрацоўніца, — з усімі дэплатамі і прэміямі наша зарплата для правінцыі не такая і маленькая. Па-другое, мы ўсіх прыездных заіспечылі інтэрнатам. Каму патрэбна было, знайшлі ў Міханавічах і праліску, пры тым бясплатную — нас жа ўсе тут ведаюць, паважаюць. А гэта, лічыце, мінская прапсека. Праца наша сапраўды неспакойная, рабочымі гадзінамі не абмежаваная, але мы яе любім і на іншай сібе проста не ўяўляем. Даве дзвучыны, напрыклад, кожны дзень прыязджаюць сюды з Мар'інай Горкі, трое з Мінска і звалюцца ад нас пакуль не збіраюцца.

—Вы лічыце сябе шчаслівым чалавекам?

—Так. І ў працы, і ў асабістым жыцці. Хаця я, паўна, з тых, для каго работа — галоўнае — Паміраўчыны, дадала: — Дабіцца, каб людзі ўсім сэрцам успрынялі твае ідэі, кіраўніку зусім няпроста. Але мне, ці, лепш сказаць, нам усім разам удалося "выліпец" сваю установу такой, якой мы хацелі яе бачыць. За гэта, як і за тое, што пагасцямца працаваць менавіта ў гэтым калектыве, я шчыра ўдзячна лесу.

Наталія РУСАК

Прыедзьце ў Міханавічы і самі ўбачыце...

Фота Юрыя ІВАНОВА

Калі б такая бібліятэка была каля майго дома, я, напэўна, прыходзіла б сюды проста адпачываць.

альбомаў па гісторыі і краязнаўстве раёна, летас з дапамогай камп'ютара вылучаны аж 16 сваіх брашураў.

Па выніках мінулага года бібліятэка стала пераможцай Рэспубліканскага агляду-конкурсу "Бібліятэка — дзецям" у намінацыі "За арганізацыю вольнага часу", заняла першае месца ў вобласці сярод раённых ЦБС, на лепшую настаноўку бібліятэчнай работы, прызнана лепшай установай культуры Міншчыны па добраўпарадкаванні.

Па колькасці культурна-асобных мерапрыемстваў бібліятэка ў Міханавічах канкуруе з Домам культуры і Домам моладзі. Затое чытачы заўсёды ідуць сюды з вялікай ахвотай. Калі б такая бібліятэка была каля майго дома, я, напэўна, прыходзіла б сюды проста адпачываць.

Акрамя спецыяльных рэспубліканскіх і абласных бібліятэчных праграм, тут працуюць і па шасці раённых праграмах. Згодна з праграмай "Падлетак

йшла дэспадобы, і бабці цылер прыходзяць на вачоркі са сваім пацстункам.

Асабіста мне больш за ўсё ўраў дзіцячы абанемт "Дя Лукамор'я" з экалагічным куточкам. Усе тут прыгожа, ярка, утульна — самі кнігі, малюнк і флярэстычныя кампазіцыі на сценах, зробленыя з кардону з прымяненнем докаратаўна-прыкладных элементаў казачных персанажаў, спецыяльная дзіцячая мова, дыянаны, мяккія наці. Чытачы ў бібліятэку часта прыходзяць сем'ямі і вельмі зручна пакінуць маленькае дзі-

варыянт. Хто хоча працаваць з каталогам — калі ласка, каму падабаецца самому адшукаць патрэбную кнігу на паліцах — гэта таксама не забараняецца, а калі чалавеку цікава параіцца ці ўвогуле аб чымсьці пагутарыць з бібліятэкарамі, той толькі рады.

—Таму, — кажа Галіна Александрэўна, — нас так і любяць у пасёлку. Нават мяне, хоць я рэдка працую непасрэдна з чытачамі, пазнаюць у адзінцічцы. Што ж тычыцца ўсіх нашых бібліятэкараў — яны ў Міханавічах проста "зоркі".